

Φιλολογικό ψευδώνυμο του Δημήτρη Ροδόπουλου. Από τους πιο προικισμένους πεζογράφους της γενιάς του, συνεχιστής και ανανεωτής της παράδοσης που άφησαν με τα νατουραλιστικά τους διηγήματα ο Καρκαβίτσας και ο Θεοτόκης. Ο Καραγάτσης επέβαλε νωρίς την παρουσία του στην πεζογραφία μας με τα μυθιστορήματά του *Ο συνταγματάρχης Λιάπκιν* (1933) και *Γιούγκερμαν* (1938), τα οποία έγραψε σε νεανική ηλικία. Οι ήρωές του κατέχονται από μεγάλα πάθη, πρωτόγονο και ανικανοποίητο ερωτισμό, ανεξάντλητη ζωική ορμή και δραστηριότητα. Ο Καραγάτσης παρουσιάζει με γνώση και ρεαλισμό την ασφυκτική ζωή της επαρχιακής κοινωνίας και αποκαλύπτει πολλές καθημερινές σκληρές όψεις της. Ο θεσσαλικός κάμπος, που τον περιγράφει με εντυπωσιακή δύναμη, γίνεται ένα τεράστιο νατουραλιστικό σκηνικό, κατάλληλο να πλαισιώσει τους μύθους του. Από εδώ κυρίως αντλεί την ανεξάντλητη έμπνευσή του. Είναι από τους πολυγραφότερους πεζογράφους μας. Έργα του:

α) Μυθιστορήματα: *Χίμαιρα* (1940), *Ο Κοτζάμπασης του Καστρόπυργου* (1944), *Ο Μεγάλος Ύπνος* (1946), *Αίμα Χαμένο και Κερδισμένο* (1947), *Ο Αντιπλοίαρχος Βασίλης Λάσκος* (1948), *Τα Στερνά του Μίχαλου* (1949), *Ο Θάνατος και ο Θόδωρος* (1954), *Ο Κίτρινος Φάκελος* (1956), *Σέργιος και Βάκχος* (1959), *Το 10* (1960). β) Διηγήματα: *Το Συναξάρι των Αμαρτωλών* (1935), *Λιτανεία των Ασεβών* (1940), *Νυχτερινή Ιστορία* (1943), *Πυρετός* (1945), *Το Νερό της Βροχής* (1950), *Το Μεγάλο Συναξάρι* (1952).